

דוגמה לחיבור שרמתו גבוהה

בשנים האחרונות חלה מגמת עלייה בהיקף הסיקור של רמי דרג בארגוני פסג. מתנגדים למגמה זו טוענים כי הסיקור מעניק לגיטימציה למעשיהם ומספר את מעמדם בסביבתם הפאזרת. מנגד קיימת הסברה כי הציבור מתעניין במידע מסוג זה ותפקיד התקשורת לקבל או את המציאות נכונה. קל וחומר כשמדובר במידע בו הוא מעוניין. אני סבור כי יש לסקר בצורה מאוזנת דמויות מעולם הפסג ואנחק סיבותי לכך.

זכות הציבור לדעת היא זכות חשובה בשדה המחקרים הדמוקרטי והחולה חלק ממנגנוני הבחנים והאיזונים של הממשל - במקרה זה כבקרת הרשות האוכפת והמבצעת. סיקור התנהלות המדינה הטיפול הפאזרים הוא ייצוג ישיר של אכיפת החוק. עבוד סיקור הזמן של סוגיות אלו, שומה על כלי התקשורת לסקר את כולו הצדדים המעורבים, ומכך שאף את הפאזרים עצמם.

בנוסף, סיקור תקשורתי של הליכי משפט הכרוכים בחיי פאזרים משרת הפועל את שלטון החוק, משם שהוא מדגים בפריסה את אכיפתו ומאפשר הרתעה. סיקור חיי פאזרים כולו סיקור של המצוקות אליהן נקלעות משפחותיהם כתוצאה מעיסוקם, של הטרדות חוזרות ונשנות על ידי גורמים שונים וחומר מכל, ממתקף הסיכון הממשי לחייהם. חוק מקבל מעמדת מנשית רק על ידי אכיפה פומבית שלו. ללא פרסום משפטם של עבריינים, לא ידע הציבור כי האיום הלוא המערכת החוק אכן מממש בעת הפרתו.

על אף האמור, אסיום את דברי ואבהיר כי אני מכיר בחסרונות הלואמים בסיקור תקשורתי בהיקף רחב של עבריינים. מטבע המצד כראשי ארגונים, לרוב מדובר בדמויות שפועות כריבמה המסוללות בהינתן במה הולמת להטות את דעת הקהל לטובתם, ובכך לעודד פשיעה. בנוסף, בעת התנהלות כאלת של רשויות האכיפה והמשפט, הנזק הנגרם מתוצרת ואובלת ידה של המדינה נחשפת לכל. חסרונות אלו במדינה דמוקרטית אף הם חלק מיתרונות הסיקור התקשורתי,

למרהבה הפליאה. עבריינים הם אזרחים שווי זכויות עז שיוכח אחרת ולכאים להשמעת גרסתם. בנוסף, סיקור אי אכיפה הולמת של החוק אכן יפלע בהרתעה, אך יאפשר לציבור להביע את ביקורתו על כשלים שולוא כן לא היו נחשפים. לחילופין, כפי שמתרחש כיום הרחבי העולם הסוגיית המריחואנה, יצדד הציבור בעבריינים ויחל תהליך בו החוק יהפוך ל"אות מתה", יזכה להתעלמות ולבסוף יבטל. כך מתרחשת קדמה החקיקה.

אסיכום, אני סבור כי יש לסקר תקשורתית פושעים במצויק ותוק מתן במה לכלל המעורבים בפרשייה מסוימת. סיקור זה מהווה מימוש זכות הציבור לדעת, יפרסם את אכיפת החוק ויאפשר בקרה על הרשות האוכפת. חיזוק מעמד הפושעים ועידוד פשיעה הוא אתפיסתי רעה הכרחית עבור אומה השואפת לביטחון ורכיב וחוקתית.

דוגמה לחיבור שרמתו בינונית

לאחרונה הסיקור התקשורתי של אנשים הנחשבים לזמיונות זמיונות בעולם הפשוט החל להתרחב. הסיקור כולו, בין היתר, ראיונות ארוכים ורחבי היקף עם בטלויזיה ובעיתונים. הסיקור לא מפסיק גם כשאתם זמיונות נתפסות בידי המטרה ומרשעות. יש הרואים בהתעניינות התקשורתית הרבה באנשים אלה, מתן לגיטימיות בזיבור ואף כתוצאה מכך מתעצם כוחם ומעצם בקרה העבריינים. אני זולת הסיקור התקשורתי של זמיונות מעולם הפשוט ועל כך ארחיב בהמשך.

ראשית, קיימות מספר זכויות המגיעות לאדם מפני שהוא אדם ועל כן נקראות זכויות טבעיות. אחת מזכויות אלה היא חופש הזיבור לזעת, כלומר זכותו של כל אדם לקבל מידיע לגבי התנהלות המדינה על מנת שתהיה לו האפשרות לגבש דעה. אחד מהדרכים להעברת המידע היא באמצעות התקשורת. מקרה בו התקשורת תחזול מסיקור תקשורתי גם בענייני פשיעה הדבר יפגע בזכותם של האזרחים.

שנית, התקשורת מסקרת את העניינים הרלוונטיים שקורים במדינה. על כן, במקרה בו הפשיעה רבה וישנם מקרי פשיעה רבים, התקשורת מיישמת תפקידה וחוקרת אירועים אלה על מנת להעביר מידיע זה לאזרחים. לכן, התנגדות לסיקור תקשורתי בנושאים אלה היא התחלתה של התכחשות למציאות.

שלישית, המתנגדים לסיקור התקשורתי של זמיונות מעולם הפשוט טוענו כי פעולה זו אינה חינוכית. האוכלוסייה הצעירה במדינה גם כן חשפה לכלי התקשורת וחיפה מרובה של ילדים ובני נוער לנשאי פשיעה עולה לסקרן אותם בכל הקשר לפשיעה. נוסף על כך, מפני שהסיקור הופך זמיונות אלה לידוענים, הם עלולים להיות זמנות להערכה עבור מתבלגרים אלה.

הנני מסתייגת מדעתם של המתנגדים הללו, אם הדבר אינו נראה אין זה אומר שאינו קיים. ניתן לראות את הפן החיובי הסיקור זה כאמצעי שיוכל למגר

תופעות פשיעה, האזרחים יוכלו להיות חשופים לאורח חיים אחר שאינו תקין
בחרה וכך יצמצמו את התעניינותם בתחום הפשיעה מכיוון שיראו את
השלכותיהם של מעשים שאינם טובים.

אסיכום, החיבור זה התבקשתי להציג את דעתי בנושא סיקור תקשורת של
דמויות מעולם הפשע. הצגתי את דעת המתנגדים לכך מסיבה שסיקור זה אינו
חינוכי. הנני נוקטת בעמדה חיובית בנושא זה מפני שסיקור תקשורת זה הוא
יוסר תפקידם של כלי התקשורת וכתוצאה מכך זכות האזרחים לדעת את
סקירה במדינתם.

דוגמה לחיבור שרמתו נמוכה

הנלשא זן על סיקור תקשורתני של זמיוות מוולס הפשע והאס זה נכון לעשות סיקור על עבריינים ולהציג זאת לציבור.

בחיבור זה אציג את עמדותיי ואתו את דעתי

ראשית: אני לא רואה לנכון לעשות סיקור על זמיוות מוולס הפשע כי יכולה לנהוג תחרות בין העבריינים

לדוגמא: אם יעשו סיקור תקשורתני על איזה עבריון אזי עבריון אחר ירצה גם שיכא את לדולתו ומה שיקרה שהעבריון השני יעשה מקרה יותר חמור מהעבריון הראשון וכן האלה וזה לא יגמר וחמור מכאן שמי שיכול להפגז מכל העניין הזה אלה האזרחים החפי פשע

שנית: על פי דעתי כל עניין הסיקור תקשורתני על עבריינים עלול לפגוע בכלכלת האזרחים.

לדוגמא: נעמנו על מקרים בהם עבריינים זוהים כסף מעסקים פרטיים רק הללו שהעסק מצליח והאזרח התמים שהלך מפגע נפלג מזה כלכלית וכמו שביונתי מקודם גם פה יכולה להיות תחרות כי אם עבריון אחד יגבה מעסק כלשהו אזי העבריון השני גם ירצה להשתלט על אותו עסק ושוב נוצרת מלחמה בין העבריינים

שלישית: אפשר לראות את עניין סיקור העבריינים אחרת שכן זה נכון לעשות זו משום שהציבור סקרן לדעת מה קורה במדינתנו והמיוחד בנלשא הפשיעה ויותר מכך לפעמים הסיקור התקשורתני יכול לעזור למטרה כי בעת הסיקור העבריון עלול לחשוף פרטים שלא ידועים למטרה והסיקור עלול למע ארלויות נוספות במקרה הצורך נגד אותו עבריון

לסיום על פי דעתי אפשרי לעשות סיקור תקשורתני על עבריינים אבל במידה מועטה ולא על כל עבריון שביצע פשיעה לעשות עליו סיקור כדי שלא יגרם מלחמות בעולם הפשע.

דוגמה לחיבור שתוכנו אינו מתאים כלל לנושא המטלה

העיצוב בו אנו חיים היא עיצוב טכנולוגי. ההתפתחות הטכנולוגית העשירים האחרונים גרמה בקצב הולך וגובר. מלבד ההשפעה העצומה של ההתפתחות הטכנולוגית על המדע והרפואה, הטכנולוגיה מפיעה גם על האופן בו אנו צורכים מידע ומתקשרים זה עם זה. יצירה חדשנית יכולה להתפרסם דקות ספורות לאחר אימוץ - ולהגיע לאלפי אלפי מיליוני בני אדם תוך זמן קצר עוד יותר. האמצעים המרכזיים המאפשרים תפוצה רחבה ומהירה כל-כך של מידע הם עיתונות, רדיו, טלוויזיה ובשנים האחרונות גם רשת האינטרנט והרשתות החברתיות הפרט. האם מדובר בתהליך חיובי? האם לכל אימוץ ולכל אדם צריך לתת במה?

ברצוני להביא כדוגמה את הסיקור התקשורתי הנרחב סביב פרשת הטרדות מיניות ואונס. בשנים האחרונות ישנה התעסקות תקשורתית רבה בנושא, בין היתר בגלל דמויות ידועות החשודות במעשים אלו. הנושא נמצא בראש סדר היום הציבורי ואינו מאפשר "לטאטא" את התופעה מתחת לשטיח. כמו כן, ההחירה של נשים שהותקפו מינית לחשוף את עצמן ולספר את סיפורן נתנת כוח לנשים רבות נוספות לעשות כן. בנוסף החשיפה של אותם סיפורים יכולה ליצור הרתאה ואולי גם למנוע את המקרה הבא.

אולם, השאלה הנשאלת היא לא רק האם קיים סיקור תקשורתי התופעה זו, אלא גם איזה סיקור. למי הוא נתן במה? באילו מילים משתמשים? ישנה סכנה שהדיווחים התקשורתיים "ינרמלו" את התופעה ויתנו לה לגיטימציה. מעבר לכך, הדבר יכול להציג את הנפגעות באור מאשים ולהחמיר את הטרואמה שחוו. חשוב לזכור שהתקשורת אינה רק מקפת את המציאות, אלא גם יוצרת אותה.

לדעתי חשוב מאוד לתת במה תקשורתית לאימוצים של תקיפה מינית. לחשוף את מימדי התופעה ולדבר עליה. עם זאת, אינני חושבת שכן הראוי לתת במה לנאשמים או מקורביהם, בין אם תוך כדי ההליך המשפטי, ובין אם אחריו.

אסור לנו לתת לתפקידים "להתהפק" - להפוך את התוקף לקורבן ("נהרסה או
הקריירה") ואת הקורבן לאשם ("היא רק רצתה פרסום"). יש לנו כחברה
אחריות מוסרית להשתמש בכלים הטכנולוגיים והתקשורתיים שהישותנו אמטרת
טובות.